

Så kan en morgon också börja

Mitt i allting annat hör Christopher nästan dagligen av sig. Med näbbar och klor kämpar han med många andra i teatergruppen *Tro, hopp och mod* för att de ska fortsätta överleva – trots alla motgångar för skådespelarna.

Liksom de flesta andra i gruppen har han levt på månens baksida, livrädd för att försvinna där i mörkret. Men han tog sig fram.

– Jag vill gärna sjunga en sång, säger han.

Då går det inte att säga nej. Med sin basiga och samtidigt känsliga röst sjunger han sedan *My Way* a cappella på ett innerligt sätt som är få andra förunnade. Han tycks ha hur många sånger som helst på repertoaren.

Eller också blir det en dikt. Liksom fleras andra i *Tro, hopp och mod* diktar de om livet, döden och kärleken när möjligheterna för att spela teater och ordna seminarier på temat om meningen med livet tagits bort. I gryningen hör han av sig.

– Vill du höra min senaste dikt jag just skrivit?

Inte heller då går det att säga nej.

Och han läser med sin morgonrossliga röst:

En blomma

Jag är en vacker blomma.

En vacker orkidé med lila blommor och grön stjälke.

Jag trivs i solens sken

När vinden susar mellan mina blad

Jag känner mig som dansare i en balett

När jag blir vattnad mår jag också bra

Livet leker för mig

Jag är en blomma

Bättre än så kan dagen knappast börja.

Leif Stenberg